

กระเทียม (*Allium sativum* Linn.)

ชื่ออื่น หอมเทียม (เหนือ) กระเทียมขาว หอมเทียม (อุดรธานี) ปะเซ่ว (แม่ฮ่องสอน) เทียม (ใต้-ปัตตานี)

ลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ต้น เป็นพืชล้มลุก มีเนื้ออ่อน ต้นสูงประมาณ 30-45 ซม.

ใบ มีสีเขียว ใบเดี่ยว แบนยาวรูปขนาน เรียวแหลมข้างในกลวง ยาวประมาณ 30-60 ซม. กว้างประมาณ 1-2.5 ซม. ส่วนโคนของใบจะหุ้มซ้อนกัน ด้านล่างมีรอยพับเป็นสันตลอดความยาว

ดอก มีสีขาวแกมสีม่วงหรืออมชมพู ดอกออกเป็นช่อติดเป็นกระจุกอยู่บนก้านช่อ ดอกที่ยาวประกอบด้วยดอกหลายดอก กลีบดอกมี 6 กลีบ รูปยาวแหลมยาวประมาณ 6 มม. มีกาบหุ้มเป็นจางอยยาว ก้านดอกยาวเล็กอับเกสรหันหน้าออกข้างนอกหัว มีหัวใต้ดินประกอบด้วยหัวเล็กหลายหัวรวมกันยาวประมาณ 1-4 ซม. เปลือกนอกมีสีขาวหุ้ม 2-3 ชั้น

การขยายพันธุ์ ใช้หัว

ฤดูกาลเก็บส่วนขยายพันธุ์ ต้นฤดูหนาว

สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเจริญเติบโต ชอบอากาศเย็น จะปลูกได้ดีในดินร่วนซุยที่อุดมสมบูรณ์ ปลูกได้ดีในภาคเหนือและภาคอีสาน

การใช้ประโยชน์

ทางอาหาร หัวใช้เป็นเครื่องเทศเพื่อแต่งกลิ่น

ทางยา ใบ รสร้อนฉุน ทำให้เสมหะแห้ง กระจายโลหิต แก้ลมปวดบวมในท้อง

หัว แก้ไอ แก้โรคผิวหนังกลากเกลื้อน แก้แผลเน่าเนื้อร้าย บำรุงธาตุ ขับโลหิตระดู แก้โรคประสาท แก้ปวดหู หู
อื้อ ระบวยพิษไข้ แก้ริดสีดวงงอก ขับพยาธิในท้อง แก้โรคในปาก แก้หิด แก้ลมพาต แก้ลมเข้าข้อ แก้จุกแน่นเฟื้อ แก้ขัด
ปัสสาวะ บำรุงปอด แก้วณโรคปอด แก้เสมหะ แก้เลือดออกตามไรฟัน แก้ฟกบวม แก้สะอึก

ฤดูกาลที่ใช้ประโยชน์ ฤดูหนาว

ที่มาของข้อมูล

กัญจนา คีวีเศษ และคนอื่นๆ. 2542. ผักพื้นบ้านภาคเหนือ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

